

Reetta Niemelä
Emmi Jormalainen

Uljas

ja noidanlukko



Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava





Gyrnaksis Pahixis

IIRIS JA muut Tikkumäen tallin ponikerhollaiset leikkivät takahaassa. He olivat kaikki pitkästä aikaa koolla. Sisarukset Riina ja Riku olivat palanneet mummilasta. Anja ja Pauli olivat tulleet takaisin leireiltä. Gerdankin oli ollut matkalla perheen toisessa kotimaassa.

Vain Iiris ei ollut käynyt missään koko kesänä. Hän oli ratsastanut keppareilla ja

keksinyt mahtavan noitaleikin. Toisetkin olivat innostuneet siitä heti.

– Noitien kokous alkaa! Iiris ilmoitti.

Hän nautti keksiessään leikkiin uusia käänteitä.

– Joo! Noidat päättävät tärkeistä asioista... tuon kiven ympärillä, Riina sanoi ja osoitti suurta, pyöreää kiveä aurinkoisessa rinteessä.

Muut nyökyttelivät.

Takahaka oli yksi Tikkumäen hevosten ja ponien laitumista. Siellä kasvoi ikivanha tammi, jota kutsuttiin Jättikseksi. Hevoset lepäsivät mielellään sen varjossa. Nyt ne laidunsivat muualla, ja lapset saivat leikkiä niityllä.

– Talvi on tulossa, ja noitien pitää kerätä ruokaa, Pauli ideoi.

Oli helteinen heinäkuun päivä, mutta Iiris aivan aisti vaanivan kylmyyden.

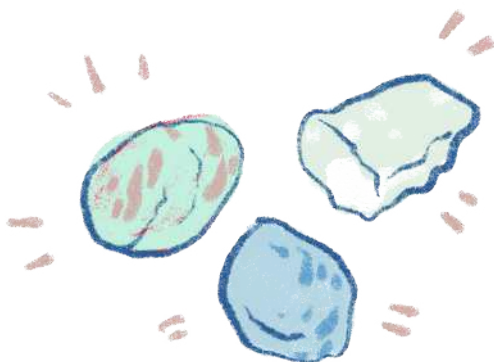
Noidat asettuivat kiven ääreen rinkiin.

– Eikö me voida kerätä kasveja talvea varten,

Anja ehdotti.

– Vaikka noita
aniliininpu-
naisia tuolla.

Ja päivänkakka-
roita.



– Miina on sanonut,
että täältä ei saa poimia
kasveja. Ne on rauhoitettu, Riku
kiiruhti sanomaan.

– Ai niin, Anja muisti ja mutristi suutaan.

– Noidathan osaavat taikoa, Gerdan
tuumi. – Me voimme taikoa itsellemme
ruokaa!

– Hei, minä tiedän! Iiris huudahti äkkiä
kiihdyksissään. – Muistatteko sen sora-
kasan, joka on maneesin takana?

– Joo, toiset vastasivat odottavaisina.

– Kasassa on hienoja valkoisia kiviä. Ja
sellaisia harmaita, joissa on liiloja laikkuja,
Iiris jatkoi.